

ЧАРОБНА КУЋИЦА НА ДРВЕТУ бр. 20

ДИНГО У ВРЕМЕ ВЕЧЕРЕ

Мери Поуп Озборн
Илустровао Сал Мердока

Превела
Милица Цветковић

мала лагуна

Наслов оригинала

Mary Pope Osborne
DINGOES AT DINNERTIME

Text Copyright © 2000 by Mary Pope Osborne
Illustrations Copyright © 2000 by Sal Murdocca

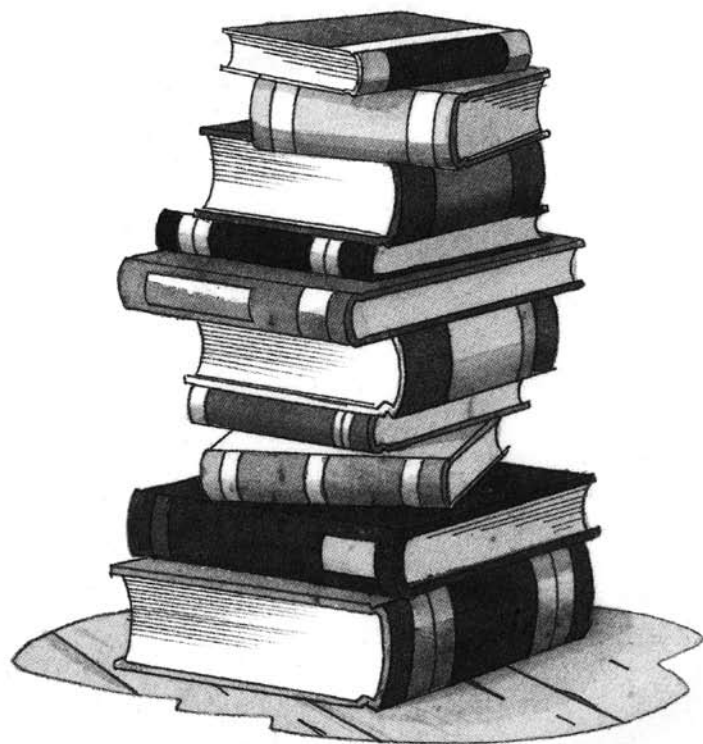
Published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Random House, Inc.

Translation Copyright © 2008 за српско издање, ЛАГУНА

Садржај

Пролог	9
1. Последњи поклон	11
2. Поспанко	16
3. Велико стопало	25
4. Џои	35
5. Шумски пожар!	43
6. Рука у руци	49
7. Киша, киша, киша	55
8. Змија дугиних боја	61
9. Ко је тај дечак?	69
10. Време снова	75

*Посвећено Елен Маџер,
великој њоборници дечје књижевности*

Пролог

Једног летњег дана у Жапчевом Рукавцу у Пенсилванији, у шуми се појавила тајанствена кућица на дрвету.

Осмогодишњи Џек и његова седмогодишња сестра Ени попели су се у ту кућицу. Открили су да је пуна књига.

Убрзо су Џек и Ени схватили да је кућица чаробна. Она их је носила на места из тих књига. Само је требало да покажу неку слику и појеле да оду тамо.

Успут су сазнали да кућица припада Моргани ле Феј. Морган је чаробна библиотекарка

из времена краља Артура. Она путује кроз време и простор и сакупља књиге.

У књигама *Чаробна кућица* бр. 5–8 Џек и Ени су помогли Моргани да се ослободи чини. У књигама бр. 9–12 решили су четири древне загонетке и постали мајстори библиотекари.

У књигама *Чаробна кућица* бр. 13–16 Џек и Ени су сачували старе приповести да се не изгубе заувек.

У књигама *Чаробна кућица* бр. 17–20 Џек и Ени морају да добију четири посебна поклона како би помогли да се тајанствено псетанце ослободи чини. Већ су добили један поклон на путовању *Тийаником*, други од Индијанаца Лакота и трећи из индијске шуме. Сада се спремају у потрагу за последњим даром...

1.

Последњи поклон

Ени је седела на степеницама трема. Гледала је дуж улице ка шуми Жапчевог Рукавца.

„Хеј!“, обратила се Џеку. „Чујеш ли оно?“

Џек је седео поред ње. Читао је књигу.

„Шта треба да чујем?“, упитао је.

„Меда нас зове“, објаснила је Ени.

„Шалиш се“, одвратио је Џек. Ипак је погледао дуж улице и ослушнуо.

Из даљине се чуо пригушен лавез.

Ав! Ав!

Џек се широко осмехнуо.

„Чујеш га!“, обрадовала се Ени.

„Чујем“, потврдио је Џек. „У праву си. Време је да пођемо.“

Устао је и дохватио ранац.

„Брзо се враћамо!“, довикнула је Ени кроз мрежу за комарце на вратима.

„Немојте да закасните на вечеру!“, одазвао се њихов тата.

„Нећемо!“, обећао је Џек.

Он и Ени су потрчали улицом па утрчали у шуму Жапчевог Рукавца.

Брзо су стигли до највишег храста.

На њему је стајала чаробна кућица. Кроз прозор је вирила црна њушчица.

„Бао, блесане!“, довикнула је Ени. „Стижемо!“

Ав!, зачуо се весели лавез.

Ени се ухватила за морнарске лествице па почела да се пење.

Џек је кренуо за њом ка кућици на дрвету.

„Бао, Медо!“, поздравио је Џек.

Џек и Ени су загрлили Меду. А псетанце их је лизнуло.

„Морганина порука је и даље овде“, приметил је Ени.

„Јесте“, потврдио је Џек. Већ је напамет знао текст поруке.

*На ово ѿсеџанце су бачене чини и
ѿѿребна му је ваша ѿмоћ. Да бисѿе
џа ослободили, морашѿе наћи чеѿири
ѿосебне сѿвари:*

Поклон с брода изгубљеног у мору.

Поклон из плаветнила прерије.

Поклон из далеке шуме.

Поклон од кенгура.

Будиѿе ѿамеѿни. Будиѿе храбри.

Будиѿе ѿрезни.

Морџана

Поред поруке су били поређани поклоници њихових претходних путовања:

1. џепни сат са *Тийаника*
2. орлово перо из висина над преријом
3. лотосов цвет из индијске шуме.

„Треба да добијемо још само поклон од кенгура“, рекла је Ени, „па ће Меда бити ослобођен чини.“

„Треба да одемо у Аустралију“, казао је Џек. „Тамо живе кенгури.“

„Сјајно!“, обрадовала се Ени.

Меда је зацвилео и загребао ноктима по књизи у углу.

Џек је подигао књигу.

„Шта сам ти рекао?“, упитао је.

Показао је корице Ени. Наслов је гласио *Дођодовишине у Аустралији*.

„Супер“, весело је рекла Ени. Погледала је Меду. „Јеси ли спреман да упознаш кенгура?“

Ав! Ав!

Џек је отворио књигу. Пронашао је страну са сличицама различитих животиња и великом сликом шуме. Показао је прстом према корицама књиге.

„Желим да одемо тамо“, рекао је.

Ветар се раздувао.

Кућица на дрвету се завртела.

Вртела се све брже и брже.

А затим се све умирило.

Потпуно се умирило.